

Arrest

nr. 77 664 van 20 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 9 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. MOENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 5 april 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 9 november 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Angolese nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Zombo etnie. U bent geboren in Kinshasa in de DRC omdat uw ouders indertijd uit Angola vluchtten. Ongeveer 20 jaar geleden, verhuisde u naar de Angolese hoofdstad Luanda. U woonde er met uw echtgenoot en kinderen. U teelde en verkocht maniok. Uw man was kleermaker maar werkte vervolgens voor de DNIC (Investigação Criminal) in Luanda, net zoals uw zoon S. (...). In 2009 werd het DNIC gebouw in Luanda aangevallen en in brand gestoken. Er waren geruchten dat de daders zelf DNIC-medewerkers waren die geld gestolen hadden en de verdenking op anderen wilden afschuiven. Uw zoon S. (...) kwam thuis en vertelde u wat er gebeurd was. Hij was bang om thuis te blijven en vertrok opnieuw. U hebt nooit meer van hem gehoord. Daarna kwamen dagelijks soldaten en burgers bij u thuis. Ze zochten uw zoon S. (...) en ze dreigden u te doden indien ze hem niet zouden terugvinden. Later werd uw echtgenoot neergeschoten in zijn slaapkamer door onbekende daders. Op 5 april 2011 reisde u vanuit de luchthaven van Luanda per vliegtuig naar België, samen met uw 17 jarige dochter Sofia en uw kleindochter B. (...). Een smokkelaar reisde met jullie mee en hield voor jullie u onbekende reisdocumenten bij. Jullie vroegen asiel aan op 5 april 2011.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

U verklaarde niet goed te weten waarom u uw land van herkomst Angola verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U stelde dat uw zoon S. (...) verdween en dat uw echtgenoot in zijn slaapkamer werd neergeschoten door onbekende daders en met u onbekend motief (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U had eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans verklaard dat uw echtgenoot werd aangehouden en vermoord en dat uw zoon S. (...) ook werd vermoord (zie punt 3.5, pagina 3 van de vragenlijst ingevuld op 29 juni 2011).

Uw 17 jarige dochter Sofia was op het gehoor aanwezig en verklaarde dat zowel uw echtgenoot als uw zoon S. (...) voor de DNIC in Angola werkten. U noch uw dochter weten echter wat precies hun functie en activiteiten voor DNIC waren (p. 3). Verder toelichtingen of vervolgmotieven kon u niet geven. U verklaarde tot slot niet te vrezen voor een terugkeer naar Angola; u wenste niet terug te keren louter omdat u er niemand meer hebt om voor u te zorgen (CGVS, p. 7). Uw 17 jarige dochter verklaarde dat u sedert de moord op uw echtgenoot getraumatiseerd bent en niet 1 helder meer denkt (zie gehoorverslag CGVS, p. 3 en 5). Zij riep een asielmotief in waarvan u geen gewag maakte. Ze stelde meer bepaald dat de moord op uw echtgenoot en zoon S. (...) te maken zou kunnen hebben met de activiteiten voor de Cabindese afscheidingsbeweging FLEC van uw uw zoon (haar broer) D. (...) (CGVS, p. 5). D. (...) zou naar Cabinda reizen om handel te drijven en de Angolese overheid zou hem gezocht hebben (p. 5). Uw dochter kon echter niet toelichten of haar broer daadwerkelijk actief was voor het FLEC noch of hij politiek actief was. Volgens uw dochter zou uw echtgenoot en zoon S. (...) bij het DNIC werken; ze zouden allebei zijn vermoord op verdenking van het doorspelen van informatie naar het FLEC in Cabinda via uw zoon D. (...) (p. 5). U had echter geen weet van een zoon die naar Cabinda reisde en verklaarde integendeel dat uw zoon D. (...) studeerde, ziek werd en overleed (CGVS, p. 6). Hoedanook kon uw dochter voornoemde politieke asielmotief niet aannemelijk maken. Zij kon niet meer bepaald niet verklaren waarom D. (...), geen Cabindees zijnde, zich bij het FLEC in Cabinda zou aansluiten (p. 6). Ze kon enkel vermelden dat jullie net zoals de Cabindezen slachtoffer zijn van racisme, aangezien Angolezen in Luanda jullie zouden beschouwen als Congolezen (CGVS, p. 6). Ze stelde elders dat het motief voor de moord op uw echtgenoot geheim blijft omwille van zijn werk voor DNIC en dat je DNIC niet zomaar kan verlaten; ze wist echter niet of uw vader DNIC wilde verlaten (CGVS, p. 6).

Er dient besloten te worden dat de door u (en uw dochter) ingeroepen politieke motieven niet overtuigend zijn.

Er zijn verder geen elementen in uw relaas of in de informatie over Angola waarover het Commissariaat-generaal beschikt, om te geloven in het bestaan van een reëel risico in uw hoofde op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming.

U legde geen documenten neer die het mogelijk zouden maken om uw identiteit en reisweg na te gaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekster citeert voornoemd wetsartikel en werpt op dat vaststaat dat zij voldoet aan de voorwaarden die hierin worden gesteld. Ze merkt op dat zij een ernstige vrees heeft voor haar leven en dat van haar dochter en kleindochter, indien ze zou moeten terugkeren naar Angola. Immers, zo licht ze toe, werd zij na de aanslag op het DNIC, waarvoor zowel haar echtgenoot als één van haar zonen werkzaam waren, op systematische wijze lastiggevallen en bedreigd door zowel soldaten als burgerleden van het DNIC, en werd zij hierbij telkenmale met de dood bedreigd. Haar zoon zag zich, aldus verzoekster, na deze aanslag genoodzaakt te vluchten en heeft sinds zijn vlucht nooit nog een teken van leven gegeven. Verzoekster stelt voorts dat haar echtgenoot na herhaaldelijke doodsbedreigingen 's nachts in zijn slaapkamer op brutale wijze werd doodgeschoten door onbekende daders. Ze vermoedt dat deze daders het logischerwijze ook op haar en de rest van het gezin gemunt hebben en zag zich, zo stelt ze, dan ook genoodzaakt te vluchten. Verzoekster poneert dat in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, zij uiteraard weer geconfronteerd wordt met de bedreigingen van deze leden van het DNIC. Gelet op het feit dat de leden van het DNIC er niet voor terugschrikten haar echtgenoot op koelbloedige wijze te vermoorden, zullen zij er, aldus verzoekster, ook niet voor terugdeinzen om haar en de overige leden van haar gezin te doden.

In een tweede middel wordt de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet opgeworpen. Verzoekster laat hierin gelden dat het Commissariaat-generaal haar ten onrechte de subsidiaire bescherming weigert aangezien vaststaat dat *in casu* aan de voorwaarden hiertoe voldaan is. Ze citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en herhaalt dat haar echtgenoot op brutale wijze werd vermoord, haar zoon diende te vluchten en sindsdien nooit nog een teken van leven heeft gegeven en zichzelf op regelmatige basis bij haar thuis bezoek kreeg van leden van het DNIC die haar telkens ernstig bedreigden. Verzoekster stelt bij een gedwongen terugkeer naar haar geboorteland dan ook een reëel en ernstig risico te lopen om samen met de andere leden van haar gezin vermoord te worden, en verzoekt om die reden in ondergeschikte orde om subsidiaire bescherming.

In een derde middel wordt de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook van artikel 62 van de vreemdelingenwet aangevoerd. Verzoekster laat gelden dat de motivering van de bestreden beslissing uitermate kort is. Volgens haar bestaat deze uit niets meer dan één nietszeggende zin, te weten dat de door haar en haar dochter ingeroepen politieke motieven niet overtuigend zijn. Het is volgens verzoekster duidelijk dat dergelijke motivering niet volstaat in het licht van voornoemde bepalingen betreffende de motiveringsplicht. Verzoekster betoogt voorts dat de verwerende partij niet in het minst aangeeft waarom de door haar ingeroepen motieven "*niet overtuigend*" zijn of waarom zij niet aan de voorwaarden van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dan wel aan die van artikel 48/4 van diezelfde wet zou voldoen. Volgens verzoekster stelt de verwerende partij enerzijds dat haar asielmotieven niet overtuigend zijn, maar schuift zij anderzijds geen enkel element naar voren waaruit zou kunnen blijken dat het inderdaad om een asielrelaas gaat dat niet overtuigend is. Zij baseert zich, zo vervolgt verzoekster, bijvoorbeeld niet op internationale rapporten en toont al evenmin aan dat zij onderzoek heeft gedaan naar de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. De verwerende partij had, aldus verzoekster, minstens haar relaas moeten toetsen aan de voorwaarden vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en haar in de bestreden beslissing duidelijk moeten maken waarom haar de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt. Verzoekster is dan ook de mening toegedaan dat er geen sprake is van een motivering die haar toelaat te begrijpen waarom de bestreden beslissing werd genomen. Bovendien, zo voegt verzoekster eraan toe, maakt de bestreden beslissing nergens gewag van haar psychische toestand. Nochtans werd, aldus verzoekster, op het verhoor duidelijk aangegeven dat zij ernstig getraumatiseerd was door de vreselijke gebeurtenissen in Angola, met als gevolg dat zij erg verward was. Aangezien de bestreden beslissing hierover niets vermeldt, wordt, zo betoogt verzoekster, de motiveringsplicht geschonden.

In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, "*doordat verwerende partij de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekende partij genomen heeft; terwijl verzoekende partij op het verhoor door het CGVS erg verward was waardoor zij niet op afdoende wijze kon antwoorden op de aan haar gestelde vragen*". Verzoekster vraagt de Raad, indien deze van oordeel zou zijn dat haar asielrelaas niet volstaat om erkend te worden als vluchteling, dan wel de subsidiaire bescherming te krijgen, artikel 39/2 van de vreemdelingenwet toe te passen en de bestreden beslissing te vernietigen en het Commissariaat-generaal te bevelen bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen. Verzoekster herhaalt dat zij ernstig verward was tijdens haar verhoor. Ze stelt dat uit de antwoorden die zij gaf,

duidelijk blijkt dat zij de vragen niet goed begreep en niet beseftte wat er precies gebeurde. Verzoekster wijst er ook op dat zowel haar raadsman als haar dochter dit aanklaarten. Ze is dan ook van mening dat ze niet in staat was afdoende en efficiënt op de gestelde vragen te antwoorden, en stelt dat ze bijgevolg geen coherent verhaal kon vertellen. Op basis van de door haar afgelegde verklaringen was het volgens haar dan ook niet mogelijk om op een zorgvuldige wijze tot een beslissing te komen. Het getuigt, aldus verzoekster dan ook van onzorgvuldig bestuur om toch een beslissing te nemen, goed wetende dat zij zich niet volledig bewust was van wat ze verklaarde. Een zorgvuldig bestuur dient immers, zo stelt ze, alle relevante elementen van het dossier in acht te nemen alvorens een beslissing te nemen. De verwerende partij heeft, aldus verzoekster, echter wel een beslissing genomen, ook al wist zij wel degelijk dat zij niet over alle elementen van het vluchtrelaas beschikte. De bestreden beslissing is, zo besluit verzoekster, dan ook kennelijk onredelijk.

2.2. De vier door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge inhoudelijke verwevenheid, samen behandeld.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze motivering zelf in haar middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wordt vooreerst gewezen op verzoeksters verklaring niet goed te weten waarom ze haar land van herkomst verliet. In dit verband wordt vervolgens opgemerkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal verklaarde dat haar zoon S. verdween en dat haar echtgenoot in zijn slaapkamer werd neergeschoten door onbekende daders om een voor haar onbekende reden, terwijl ze eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven dat haar echtgenoot werd aangehouden en vermoord én dat haar zoon S. ook werd vermoord. Betreffende de verklaring van verzoeksters 17-jarige dochter S., die op het gehoor aanwezig was, dat zowel hun vader respectievelijk echtgenoot als broer respectievelijk zoon S. voor DNIC in Angola werkten, stelde het Commissariaat-generaal vast dat noch verzoekster noch haar dochter wisten wat precies hun functie en activiteiten voor DNIC waren. Verder wordt gesteld dat verzoekster geen verdere toelichtingen kon geven en werd gewezen op haar verklaring niet te vrezen voor een terugkeer naar Angola, maar dat zij louter niet meer wenst terug te keren omdat ze niemand meer heeft om voor te zorgen. Verder wordt opgemerkt dat verzoeksters dochter verklaarde dat haar moeder sedert de moord op haar echtgenoot getraumatiseerd is en niet meer helder denkt. Er wordt ook vastgesteld dat de dochter een asielmotief inriep waarvan verzoekster geen gewag maakte. Meer bepaald, zo wordt in de beslissing gesteld, verklaarde verzoeksters dochter dat de moord op haar vader en broer S. te maken zou kunnen hebben met de activiteiten van haar broer D. voor de Cabindese afscheidingsbeweging FLEC. Haar vader en haar broer S. zouden beiden bij het DNIC hebben gewerkt en zouden allebei zijn vermoord op verdenking van het doorspelen van informatie naar het FLEC in Cabinda via D. Verzoeksters dochter kon echter, zo wordt in de bestreden beslissing gesteld, niet toelichten of haar broer D., die volgens haar verklaringen naar Cabinda zou reizen om handel te drijven en door de Angolese overheid zou worden gezocht, daadwerkelijk actief was voor het FLEC noch of hij politiek actief was. In de bestreden beslissing wordt er vervolgens op gewezen dat verzoekster zelf aangaf geen weet te hebben van een zoon die naar Cabinda reisde en integendeel verklaarde dat haar zoon D. studeerde, ziek werd en overleed. Hoe dan ook, zo luidt de beslissing vervolgens, kon verzoeksters dochter het voornoemde politieke asielmotief niet aannemelijk maken. Meer bepaald kon zij, aldus de commissaris-generaal, niet verklaren waarom D., die geen Cabindees was, zich bij het FLEC in Cabinda zou aansluiten, maar kon zij enkel vermelden dat zij en haar moeder net zoals de Cabindezen slachtoffer zouden zijn van racisme, aangezien Angolezen in Luanda hen als Congolezen zouden beschouwen. Het Commissariaat-generaal, dat er ook op wijst dat verzoekster geen documenten neerlegt die het mogelijk zouden maken haar identiteit en reisweg na te gaan, besluit dat de door verzoekster (en haar dochter) ingeroepen politieke motieven niet overtuigend zijn. Verder zijn er, aldus de commissaris-generaal, geen

elementen in verzoeksters asielrelaas of in de informatie over Angola waarover hij beschikt, om te geloven in het bestaan van een reëel risico in hoofde van verzoekster op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming.

2.5. Verzoeksters kritiek dat de motivering van de bestreden beslissing *“bestaat uit niet meer dan één, nietszeggende zin, te weten dat de door verzoekende partij en haar dochter ingeroepen politieke motieven niet overtuigend zijn”* (Verzoekschrift, p. 10) mist feitelijke grondslag, zo blijkt duidelijk uit de in punt 2.4. beknopt weergegeven verscheidene motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Haar stelling dat de bestreden beslissing nergens gewag maakt van haar psychische toestand mist eveneens feitelijke grondslag. Immers, in de beslissing wordt overwogen dat *“Uw 17 jarige dochter verklaarde dat u sedert de moord op uw echtgenoot getraumatiseerd bent en niet helder meer denkt”* (Bestreden beslissing, p. 1 onderaan en p. 2 bovenaan). In tegenstelling tot wat verzoekster thans voorhoudt, motiveert de bestreden beslissing omstandig waarom zij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, en derhalve niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus.

2.6. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad stelt vast dat verzoeksters asielrelaas verschillende ernstige tegenstrijdigheden bevat. Zo zijn de verklaringen aangaande haar zoon S., wiens problemen mede de oorzaak zouden zijn van haar beweerde vervolgingsproblemen, manifest tegenstrijdig. Op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoekster immers, toen haar gevraagd werd een overzicht te geven van de belangrijkste vluchtmotieven, aan dat haar echtgenoot door de autoriteiten werd gearresteerd en nadien vermoord. Zij vulde hierbij aan dat haar *“zoon S. (...) ook (werd) vermoord door de autoriteiten”* (stuk 10, Vragenlijst DVZ 29/06/2011, p. 3). Op het Commissariaat-generaal herhaalde verzoekster dat haar echtgenoot door de autoriteiten werd vermoord, maar wat haar zoon S. betreft, verklaarde ze ditmaal dat deze na de aanval op het gebouw van DNIC in Luanda rond drie uur in de namiddag thuis kwam, dat hij toen aan haar zei dat hij niet thuis kon blijven omwille van de gebeurtenissen aan het gebouw van DNIC en schrik had om net zoals de anderen die bij de aanval waren omgekomen, gedood te worden waarna hij *“vertrok en ik zag hem niet meer terug”* (stuk 3, gehoorverslag CGVS 05/10/2011, p. 4). Verzoekster gaf ook aan dat *“Daarna kwamen dagelijks soldaten thuis en ook burgers om te zoeken naar mijn zoon S. Ze zeiden dat ze me zouden doden indien ze mijn zoon niet terugvonden”* (*Ibid.*). Toen de commissaris-generaal verzoekster er vervolgens op wees dat haar uitleg over de verdwijning van haar zoon S. niet strookte met haar eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze samen met haar echtgenoot zou zijn vermoord, antwoordde verzoekster: *“Mijn zoon kwam niet meer terug. Ik heb nooit nieuws meer gehad van hem”* (*Ibid.*, p. 4). Toen de commissaris-generaal vervolgens stelde dat ze dus niet weet of haar zoon S. dood is, repliceerde ze: *“Ik weet niet of hij dood is”* (*Ibid.*, p. 4). Thans in haar verzoekschrift blijft verzoekster, zo dient te worden vastgesteld, bij haar verklaringen dat haar zoon verdween. Ze stelt dat *“haar zoon zag zich na (...) aanslag genoodzaakt te vluchten, en hij heeft sinds die vlucht nooit nog een teken van leven gegeven”* (Verzoekschrift, p. 8, in diezelfde zin ook p. 3 en 9).

De Raad stelt vast dat verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal en huidige beweringen in het verzoekschrift over de verdwijning van haar zoon, van wie ze dus niet weet of hij thans nog in leven is, volledig indruisen tegen hetgeen haar 17-jarige dochter SO., die verzoekster tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal vergezelde, hieromtrent aan de commissaris-generaal verklaarde. Dochter SO. stelde immers dat haar broer S. *“werd ook neergeschoten zoals vader, maar op een andere plaats”* (*Ibid.*, p. 5). Toen de commissaris-generaal haar erop wees dat verzoekster enkel zei dat S. verdween en haar vroeg wat ze hierover weet en hoe ze dit te weten kwam, verklaarde de dochter van verzoekster dat *“S. (...) ook (werd) gedood...”* (*Ibid.*, p. 5). Gevraagd of ze niet op zoek gingen naar S., bijvoorbeeld door de politie te verwittigen, antwoordde SO. het volgende: *“Ja. We gingen naar de politie en die zeiden dat ze het lijk van mijn broer hadden gevonden. Ergens, ik weet niet waar. Ze zeiden niet waar of hoe het gebeurde. We kregen enkel lijk en we hebben het begraven”* (*Ibid.*, p. 6).

2.7. De verklaringen van verzoekster en haar dochter op het Commissariaat-generaal vertonen, zo wordt vastgesteld, nog op andere belangrijke punten van hun asielrelaas grove tegenstrijdigheden. Zo kwamen hun verklaringen omtrent het beroep de echtgenoot van verzoekster in eerste instantie niet overeen. Toen verzoekster gevraagd werd naar het beroep van haar man, stelde ze dat *“Mijn man was kleermaker. Hij maakte kleren”* (*Ibid.*, p. 3). Verzoeksters dochter reageerde, zo blijkt uit het

gehoorverslag, onmiddellijk ontkennend en poneerde het volgende: *“Nee, mijn vader werkte als onderzoeker (investigation criminelle) voor DNIC in Luanda. Het is mijn broer S. die ook daar werkte en mijn vader erbij bracht”* (*Ibid.*, p. 3). Wanneer de commissaris-generaal verzoekster meteen daarna de vraag stelde of haar man kleermaker was in Kinshasa, beantwoordde zij deze, zo blijkt, evenwel bevestigend (*Ibid.*, p. 3). Toen haar vervolgens werd gevraagd of haar echtgenoot en zoon beiden voor DNIC in Luanda werkten, keek verzoekster, zo blijkt uit het gehoorverslag, naar haar dochter, aarzelde ze en beantwoordde ze uiteindelijk de vraag bevestigend (*Ibid.*, p. 4). Het is overigens zeer merkwaardig dat verzoekster zelf pas voor het eerst met een woord over DNIC (National Criminal Investigation Division) repte nadat haar dochter deze Angolese rechedienst ter sprake had gebracht (als werkgever van haar vader en broer). Verzoekster maakte er immers, zo stelt de Raad vast, voorheen op het Commissariaat-generaal geen gewag van en liet het zelfs tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onvermeld. Verzoeksters verklaringen wijken ook sterk af van die van haar dochter, wat haar zoon D. betreft. Verzoeksters dochter SO. Verklaarde dat haar broer D. *“(…) handelaar (was) in groente (Fumbua) tussen Luanda en Cabinda”* en dat hij door DNIC, die hem bij hun thuis kwamen zoeken, aan de Cabindese afscheidingsbeweging FLEC werd gelinkt (*Ibid.*, p. 6). DNIC zou hem, zo beweert verzoeksters dochter, ervan verdenken informatie via zijn bij DNIC werkzame vader te hebben doorgegeven aan FLEC in Cabinda, en het zou haar vader hebben vermoord, net omwille van die verdenking indirect info aan het FLEC te hebben te hebben doorgespeeld (*Ibid.*, p. 5). Gevraagd wat er veler met D. gebeurde, stelde de dochter van verzoekster dat *“Hij is gevlucht…”* (*Ibid.*, p. 6). Echter, geheel in strijd met die verklaringen van haar dochter, stelde verzoekster, toen haar gevraagd werd naar diens werk, dat D. *“studeerde en werd ziek en overleed”*, dat zij geen zoon had die handel dreef in Cabinda en dat noch zij, noch één van haar kinderen ooit naar Cabinda ging (*Ibid.*, p. 6-7). Verzoekster zelf sprak met geen woord over het FLEC, laat staan dat zij het als de voornaamste oorzaak van de problemen van haar echtgenoot en zoon S. inriep. Verzoekster liet dit asielmotief geheel onvermeld en sprak het zelfs tegen. Ze gaf enkel op het Commissariaat-generaal heel algemeen aan dat de aanleiding voor de vlucht van haar zoon S. de aanval op het gebouw van DNIC in Luanda zou zijn geweest. Aangaande de reden waarom haar echtgenoot zou zijn vermoord, kon verzoekster, zo blijkt uit de gehoorverslagen, noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch nadien op het Commissariaat-generaal, een (passend) antwoord geven (stuk 10, Vragenlijst DVZ 29/06/2011, p. 3 en stuk 3, gehoorverslag CGVS 05/10/2011, p. 4). Het is overigens zeer merkwaardig dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar echtgenoot werd vermoord door de Angolese autoriteiten (stuk 10, Vragenlijst DVZ 29/06/2011, p. 3) terwijl zij nadien op het Commissariaat-generaal evenwel geen passend antwoord kon geven op de vraag wie haar echtgenoot had neergeschoten (stuk 3, gehoorverslag CGVS 05/10/2011, p. 4). Hoewel de dochter van verzoekster eerder had aangegeven dat de echtgenoot van verzoekster voor de ogen van verzoekster werd vermoord (*Ibid.*, p. 3) en verzoekster thans in haar verzoekschrift oppert dat haar echtgenoot op koelbloedige wijze door leden van DNIC zou zijn omgebracht (Verzoekschrift, p. 8), maakte zij hiervan eerder nergens melding. Verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal druisen, zo stelt de Raad vast, ook geheel in tegen haar huidige beweringen in haar verzoekschrift. Verzoekster oppert thans een ernstige vrees te hebben voor haar leven indien zij zou moeten terugkeren naar Angola. Ze vreest te worden bedreigd en vermoord door DNIC. Echter, toen haar op het Commissariaat-generaal werd gevraagd of ze bang is om terug te keren naar Angola, antwoordde zij het volgende: *“Nee. Maar er is gewoon niemand meer voor mij in Afrika”* (stuk 3, gehoorverslag CGVS 05/10/2011, p. 7). Wanneer haar op het einde van haar gehoor werd gevraagd wat ze denkt dat haar zal overkomen in geval van een terugkeer, wees ze er nogmaals op dat *“Ik heb er niemand om voor me te zorgen”* (*Ibid.*, p. 8). Over eventuele andere problemen (zoals met DNIC) zei ze, zo wordt vastgesteld, echter niets. Verzoeksters asielrelaas bevat, zo blijkt duidelijk uit het voorgaande, verscheidene flagrante tegenstrijdigheden welke, gelet op haar verklaring haar land van herkomst te zijn ontvlucht naar aanleiding van de problemen die haar echtgenoot en haar zoon S. er zouden hebben gekend, alle de kern ervan raken. Deze manifesterde anomalieën, welke alle steun vinden in de gehoorverslagen, ondergraven dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas.

2.8. Verzoekster schrijft thans de vele tegenstrijdigheden in haar relaas toe aan het feit dat zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal erg verward was. Ze stelt dat uit de antwoorden die ze gaf duidelijk blijkt dat zij de vragen niet goed begreep, ze zich niet volledig bewust was van wat ze verklaarde en niet beseftte wat er gebeurde, dat ze aldus niet in staat was afdoende en efficiënt de gestelde vragen te beantwoorden en dan ook geen coherent vluchtverhaal kon vertellen, en dat zowel haar raadsman als haar dochter dit tijdens het gehoor hebben aangekaart. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster niet specificeert uit welke antwoorden haar verwarring zou mogen blijken. De Raad stelt ook vast dat verzoekster, ondanks het feit dat zij er uitdrukkelijk op werd gewezen bij de aanvang van

het gehoor eventuele problemen te melden (stuk 3, gehoorverslag CGVS 05/10/2011, p. 1), geen enkele opmerking maakte, waardoor dit *a posteriori*-argument alle ernst ontbreekt.

2.9. Ter terechtzitting deelt de raadvrouw van verzoekster mee dat verzoekster een hersenbloeding heeft gehad, maar er wordt geen enkel medisch attest neergelegd dat deze aandoening staft. Bovendien werd nooit eerder enig attest neergelegd dat erop zou kunnen wijzen dat verzoekster te kampen zou hebben met psychische problemen die haar ervan zouden weerhouden coherente verklaringen af te leggen. Zelfs indien zou worden aanvaard dat verzoekster verward was, mag worden verwacht dat zij eenduidige en coherente verklaringen kan afleggen aangaande de job van haar partner en omtrent het al dan niet in leven zijn van haar zoon. Bijgevolg vormt de eventuele verwarde toestand van verzoekster ter gelegenheid van haar gehoor geen rechtvaardiging voor de vele frappante tegenstrijdigheden in haar relaas. Tijdens het gehoor verwees verzoekster blijkens het gehoorverslag slechts éénmaal naar geheugenproblemen omwille van traumatische gebeurtenissen: *"Ik weet niet goed meer waarom ik naar hier kwam. Ik herinner me de dingen niet zo goed meer. Dat is omwille van wat er gebeurd is"* (*Ibid.*, p. 4), maar voor het overige zei zij hierover niets. De vastgestelde frappante tegenstrijdigheden in haar relaas kunnen derhalve onmogelijk worden toegeschreven aan haar verwarde toestand tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal.

2.10. De commissaris-generaal kon op grond van het geheel van de vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden rechtsgeldig tot het besluit komen dat verzoeksters asielaas ongelooftwaardig is waardoor zij niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling.

2.11. Verzoekster baseert zich blijkens haar verzoekschrift voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielaas. Echter, gelet op de ongelooftwaardigheid van haar asielaas kan verzoekster zich niet langer steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat er in haren hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Gelet op de overige elementen waarop de Raad vermag acht te slaan, toont verzoekster niet aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.12. Verzoekster heeft geen schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN